

Ravnikarjeva slavnost na Vačah.

(SLOVENSKI NAROD, Ljubljana, v ponedeljek 14. julija 1890) **Ravnikarjeva slavnost na Vačah.**

Prava nevihta razsajala je včeraj zjutraj, ko je bilo treba oditi na kolodvor. Dež je curkoma lil, bliskalo se je in gromelo in predno smo bili na kolodvoru, bili smo že deloma premočeni. Navzlic skrajno neugodnemu vremenu bila je udeležba iz Ljubljane precej obila, častna. Razven „Pisateljskega društva“, zastopanega po predsedniku doktorju Vošnjaku in odbornikoma prof. Rutarji in A. Funtku, odpeljalo se je 16 Sokolov, 20 članov delavskega pevskega društva „Slavec“ in več drugih rodoljubov, vsega vkupe okolu 60 oseb. Da je vreme bilo lepo, bi se bilo to število gotovo vsaj podvojilo.

Dospевši v Litijo, ustavili smo se v izborni gostilni „Pri pošti“, kjer smo se okrepčali in željno pričakovali, se li bodo „vremena Kranjcem zjasnila“. A vse zaman! Ko smo se ob 8. uri odpeljali v družbi z odličnimi Litijani na večinoma odprtih vozeh in na „lojternicah“, spremljal nas je s prejšnjo trdovratnostjo nadležni dež, ki je še le ponehal, ko smo, prebivši vse vremenske nezgode, dospeli v Ravnikarjev rojstveni kraj, v prijazen trg Vače.

Mejpotoma opažali smo na mnogih hišah trobojnice, ob cesti pa več mlajev, v Dolenjem Hotiči pri Kočeverjarji poklonile so nam nežne roke duhtečih šopkov. Pri znamenji pod Vačami pričakoval nas je „Zagorski Sokol“ in št. Lambertski pevci z Trboveljsko dobro izvežbano godbo. „Zagorski Sokol“ v polni meri zasluđuje, da o njem govorimo kaj več. Porodil se je in razvil čudovito hitro in lepo. Pred par meseci vladalo je še narodno mrtvilo v Zagorji, sedaj je pa vse drugače. Včeraj došlo je že nad 40 „Zagorskih Sokolov“ na Vače, večinoma v Sokolski opravi in veselje je bilo gledati in poslušati čvrste mladeniče, ki so v družbi s št. Lambertskimi pevci jako težavne zборе precizno in ubrano peli. Vsa čast takim uspehom v tako kratkem času in mislimo, da bi bila le dolžnost vsacega rodoljuba v tamošnjih krajih, pospeševati to odlično narodno podjetje, ne pa ugrabiti, koliko časa bode trajalo in trditi, da nema prave zaslombe. Mi smo se včeraj preverili, da je tako pisarenje neosnovano in kvarno, preverili pa tudi, da stoji „Zagorski Sokol“ na trdnih nogah in da se bode vedno lepše razvijal, saj ima na čelu vrle ustanovitelje svoje, izbornega starosta g. Medveda in podstarosta g. Weinbergerja, ki sta prava narodna stebra.

Združivši se z Zagorci in St. Lambertčani, poslednji pod vodstvom neumorno delujočega gosp. župnika Berceta, krenili smo z godbo na čelu v Vače. Pred trgom postavljen je bil velik in lep slavalok z napisom „Slava čestilcem Ravnikarjevim“, pod slavalokom pa nas je pričakoval občinski zastop, v katerega imenu je došle goste gosp. župan Grilc pozdravil. Podzravu in odzdravu sledili so krepki slavaklici, potem pa je bil sprevod v trg, ki je kazal jako praznično lice. Vse hiše bile so v zastavah in zelenji, povsod postavljeni so bili vitki mlaji in lepi slavaloki s primernimi napisi (Dobro došli čestilci! - Služil je Bogu, koristil narodu itd.), s kratka, vrli Vačani so vse storili, da se je svečanost v spomin slavnemu njih rojaku, vršila dostojno in lepo.

Takoj po prihodu, pričelo se je cerkveno opravilo in sicer s propovedjo, katero je prevzel gosp. prof. Tomo Zupan, ki je svojo nalogo izborno rešil. Začel je s Koseskega stih: „Pusti svet opravke svoje, — „Sursum corda“ v domu poje, — Mož pobožen, rajski svet, — Vse obrne v božjo slavo, - Mitra kinči sveto glavo, — Papež piše: »Ljubi brat!« — Kadar grob nemilo zine, — Angelj čist na svetu mine, — Kdo je mar? — Ta pobožen korenine — Je slovenski oratar.“ Na teh stihov podpodstavi slikal nam je govornik pokojnega Ravnikarja kot človeka, dobrotnika in pisatelja, v kratkih, a markantnih potezah

ter popisal in razložil njegove nevenljive zasluge. Gosp. Zupana propoved napravila je na poslušalce, katerih je bila cerkev natlačeno polna, globok utis. (Dalje prih.)

(SLOVENSKI NAROD, Ljubljana, v torek 15. julija 1890) **Ravnikarjeva slavnost na Vačah.**

(Dalje.)

Sv. mašo daroval je g. kanonik Klun z obilo asistenco, peli pa so pri maši združeni Litijski in Šmartinski pevci. Bil je to jako krepek, blagoglasen zbor, katerim je prav dobro ravnal gospod nadučitelj Jernej Ravnikar. Po maši nastavilo se je občinstvo na obširnem Vaškem trgu, da čuje slavnostni govor. Prostor za govornika bil je prav srečno izbran, namreč v dnu trga pred šolo. Ker trg nizzdolu visi, stali so poslušalci kakor v amfiteatru in vsi so dobro videli in čuli.

Ko so Litijski gasilci in „Sokoli“ skrbeli za red in „Slavci“ združeni z Litijskimi in Šmartinskimi pevci — vseh je bilo do 60 — krasno izpeli Jenkovo „Molitev“, stopil je na oder gosp. Luka Svetec in govoril tako:

Dragi Slovenci! Mi smo se danes tukaj zbrali, da se spominjamo moža, ki je nam vsem v čast in ponos, ki je naš velik dobrotnik, pa tudi za vse čase posnemanja vreden zgled, kako naj se spolnujejo dolžnosti do Boga, do bližnjega in do svoje domovine.

Ta mož blaženega spomina je rajnik gosp. Matevž Ravnikar, škof Tržaški in Koprski, rojen , od ubogih kmetijskih starišev tukaj na Vačah 20. septembra 1776. leta, umrl v Trstu 20. novembra leta 1845, v 70. letu svoje starosti.

Čas mi ne dopušča, da bi Vam natančno opisal njegovo življenje, ampak Vam podam le nekoliko, črtic, iz katerih lahko posnamete, katere lastnosti so priprostoga kmetijskega sina povzdignile tako visoko in zakaj smo mu mi dolžni neprestano hvaležnost in naše največje spoštovanje.

To je njegovo lepo in pošteno vedenje, pridnost in delavnost, ter živa ljubezen do bližnjega in do naroda svojega.

S pridnostjo in lepim vedenjem se je prikupil bistroumni deček tedanjemu kaplanu Juriju Stendler-ju na Vačah tako, da ta ni nehal pregovarjati njegovih starišev, da so ga dali, čeravno neradi, v šolo v Ljubljano. Ondi se mu je od konca slabo godilo in moral je nekaterekrati lačen biti. Kako je pa pri vsem tem deček pošten bil, naj Vam povem jeden primer. Nekega dne ni bilo pravega kosila. Lačen je bil, pa v žepu nobenega krajcarja. Prisiljen od lakote gre k neki kruharici in jo prosi, naj mu da jedno bigo (takšen kruh) na upanje, kadar oče pridejo v Ljubljano, da bo gotovo plačal. Ona, čeravno ga ni poznala, mu upa in res, kakor on dobi od očeta denar, teče h kruharici in hoče plačati. Tej je bilo pa pošteno vedenje mladega šolarčka tako všeč, da ni hotela denarja vzeti, ampak mu ga je podarila. On je bil pa za to dobroto tudi hvaležen ter jo je pozneje njenemu sinu, ko je ta prišel na gimnazijo, obilno povrnil. V šoli se je lepo obnašal in tako pridno učil, da je bil kmalu jeden prvih. On svojih lepih darov od Boga — svojega talenta — ni zakopal, ampak obrnil v to, da si je pridobil velik zaklad znanja in vednosti sebi in človeštvu v korist. Ker je zavolj tega po pravici slovel, vzame ga, ko je bil še v šolah tedanji deželni načelnik grof Jurij Hohenwart v svojo hišo za odgojitelja svojim otrokom. Tako je bil z vsem potrebnim preskrbljen. Ko je dovršil srednje šole, ustopil je v duhovsko semenišče, kjer se je zopet tako vrlo obnašal, da, ko je bila služba profesorja za pravoverstvo (dogmatiko) izpraznjena, imeli so njega za najsposobnejšega za to službo. Ker pa še ni bil za mašnika posvečen,

dovolili so mu tretje in četrto leto bogoslovja izdelati v enem letu in ko je bil v tretjem letu za mašnika posvečen, postane precej tudi profesor bogoslovja in ob enem semeniški vodja v Ljubljani. Kmalu potem postane tudi profesor na liceji, kar je zdaj 7. in 8. šola in pozneje celo ravnatelj teh šol.

Tako je dosegel s svojimi vrtilinami trdno stopnjo v državi in v človeški družbi. Od tod se je širila slava njegovega imena, pa tudi blagi uspehi njegovega marljivega trudapolnega delovanja za občno blaginjo. To tudi na najvišjem mestu ni ostalo skrito, on postane zgodaj, t. j. že leta 1817. korar v Ljubljani in leta 1827. ga pokliče cesar zoper njegovo voljo za pravega svotovalca k namestništvu ali deželni vladi v Tratu in leta 1830. ga imenuje cesar za škofa Tržaške in Koprške škofije.

Tako so se spolnile proroške besede njegovega očeta, ki je čuvši kako vrlo da se vede njegov sin v Ljubljani, večkrat Vačanom pravil: Čakajte, moj Matevž bo še jedenkrat škof.

Ali predno Vam natanje razložim njegovo dobrodelno delovanje, naj Vam v pojasnilo njegovih lepih lastnosti omenim njegove posebne ljubezni do starišev. Silno rad jih je imel, podpiral jih in pogostoma obiskoval na Vačah. Ko mu je mati umrla (1819. ali 1820. leta), vzame očeta k sebi in ko bo ga leta 1827. odmenili za škofa v Tarnov v Galiciji, odklonil je to čast zlasti z ozirom na svojega očeta, ker je rekel, pri sebi imam svojega, čez 70 let starega očeta, v tej starosti ga ne morem izročiti tujim rokam, pa tudi seboj si ga ne upam vzeti — takrat še ni bilo železnic — zakaj, ko bi mi vsled take dolge poti omagal, bilo bi moje največje veselje na svetu uničeno. In kako lepo je imel on svojega očeta. Pri jedni mizi sta jedla in s ponosom je pokazoval on svojim gostom svojega kmetskega očeta. Skupaj sta ostala, da je Bog očeta k sebi poklical 94 let starega. Tako vestno je on spolnjeval 4. zapoved božjo in bodemo li se čudili, da je tudi Bog njemu dal, kar obeta dobrim otrokom tukaj na zemlji?

Ne bom Vam na široko razlagal, kako vestno in natančno je opravljal on svoje škofovske dolžnosti, kako je skrbel za pouk svoje podložne duhovščine, kako je ubožnejšim sam knjige kupoval, kako jim je skušal slabe prihodke zboljšati, pa kako jim je tudi toplo priporočal, naj ljudstvo marljivo uče verskih resnic, zraven pa tudi branja in pisanja. Kolika ljubezen ga je sploh navdajala do bližnjega, kako je želel pomagati ubogim, kako povzdigniti omiko in napredek tistim krajem, na katere ga je vezalo rojstvo, ali služba, temu je najboljši dokaz njegova oporoka ali testament, zakaj izimši mala volila za svoje služabnike, zapustil je vse drugo premoženje za dobrodelne namene tem krajem. Tako je zapustil ubožnemu zakladu Vaške fare 14.000 gld., za ustanove dijakom ali šolarjem 12.000 gld. in sicer 4000 gld. za Kranjsko in 8000 gld. za Trst in Istro, potem 10.000 gld. za izdajo dobrih knjig in to 6000 gld. za duhovnike in 4000 gld. za ljudstvo tudi v slovanskem jeziku. Za vesoljnega dediča pa je postavil posebni zavod, ki se je imel osnovati za uboge njegove škofije.

Posebno rad se je spominjal svojih Vačanov, katerim je mnogo pomagal, ko se je zidala nova cerkev in je tudi v oporoki za cerkev zapustil še 1500 gld. Pa tudi pri dijaških ustanovah za Kranjsko in pri podporah iz ubožkega zaklada imajo Vačani prednost. Tako je zapustil on svoje precej veliko premoženje zgolj za človekoljubne namene. (Dalje prih.)

(SLOVENSKI NAROD, Ljubljana, v sredo 16. julija 1890) **Ravnikarjeva slavnost na Vačah.**

(Dalje.)

Gospod L. Svetec nadaljuje: Zdaj naj pa še povem, zakaj da smo mu mi Slovenci sploh še posebno hvaležnost dolžni. On je ljubil svoj materni jezik in se trudil za njegovo omiko. On je bil tudi vrlo

Slovenec, časi so bili takrat za Slovenstvo silno žalostni. Če izvzamemo kratko dobo francoske vlade, ki je poskušala uravnati šolstvo na podlagi maternega jezika, ni bilo tedaj pri nas nikjer nobene slovenske šole. Povsod so kraljevali le tuji jeziki. Tako se je primerilo, da so še celo taki, ki so s kmetov prišli v šole, pozabili v dolgih letih svojega šolanja veliko svojega maternega jezika, priučili pa nič in tako, ko so postali pozneje uradniki, profesorji, duhovniki, neso znali z ljudstvom pravilno govoriti, še manj pa pisati. To napako je videl in bitko čutil tudi naš blagi rajnik, zlasti takrat, ko je bil semeniški vodja in pripravljaj mlade bogoslovce za prihodnje dušne pastirje. Vadil jih je pridigovati in učiti krščanski nauk, pa videl je, da ne znajo jezika, da govore tako slabo in napačno, da so ga kar ušesa bolela. Kako bodo ti učili, si je mislil blagi mož, če govoriti ne znajo. In sklenil je temu odpomoči. Dogovoril se je z baronom Žigo Cojzom, ki je bil velik prijatelj slovenščini in z učenim Jarnejem Kopitarjem na Dunaji in ž njima vred se je poganjal tako dolgo, da je leta 1817 cesar dovolil napraviti v Ljubljani stolico za slovenski jezik, za katero je imenoval mladega duhovnika Franc Metelko-ta za profesorja. Odslej se je vsaj po jeden par ur vsak teden učila slovenščina, ter so bogoslovci drugega leta morali, učenci sedme in osme šole pa so smeli poslušati ta uk. Ta šola in zraven izvrstna slovnica, ki jo je spisal imenovani Franc Metelko, je mnogo mnogo pripomogla, da se je znanje slovenskega jezika utrdilo in razširilo. Ali naš blagi rajnik je prijel tudi sam za pero in spisal več knjig v tako lepi, krepki in čisti slovenščini, da so se vrstniki njegovi kar čudili, posnemali ga in kakor Valentina Vodnika očeta slovenske pesmi, tako so imenovali Matevža Ravnikarja očeta slovenske proze, to je pisanja v nevezani besedi. Pa kako lepo je on tudi spodbujal zlasti Kranjce, naj si prizadevajo govoriti in pisati čisto slovenščino in otrebiti jo vse nepotrebne tujščine. V uvodu k „Zgodbam sv. pisma za mlade ljudi“ pravi on zastran tega: „Te bukve sicer neso pisane zavolj lepe kranjščine, ampak zavolj lepih nauk. Vender kdo nima raji, da se mu košček belega kruha poda iz bele čiste rute, kakor iz negnusne, umazane cunje? Ravno tako spakedrana beseda še tako lep nauk priskuti. Zato mislim, da moramo lep nauk tudi v lepo, čedno besedo obleči.“ Rekel je tudi, ne le mi Kranjci, 60 milijonov drugih Slovencev govori slovenski jezik, vsem tem pridejo sem ter tja naše bukve v roke, in grdo je, jeli-te, če nam očitajo, da smo Kranjci svojo besedo skazili. Torej Vam na čast sem se ogibal zbrojene kranjščine. Vidite, tako se je on trudil za naš mili materni jezik. Njegov bistri razum, njegovo poznanje sveta in človeških razmer, nam je porok za to, da je vedel zakaj, da je to treba. Pa je to tudi sam povedal. Vsak narod, je rekel, ki se začne otesovati, začne to pri svoji domači besedi. Zakaj pač? Skušnja ga je učila, da, dokler jezik ni olikan in izobražen, govori ga le kmet; kar je bolj omikanih, poprimejo se tujih jezikov, odtujijo se svojemu narodu, ki ostane zapuščen in zanemarjen. Neizobražen jezik nema nobene veljave, ne rabi se v šoli, ne v pisarnicah, ne pišejo se o njem bukve. Povsod se šopiri le tujščina in s tujim jezikom prihajajo tujci v deželo, ki posedujejo vsa boljša mesta. Tuji so uradniki, tuji profesorji, tuji trgovci in obrtniki. Domačini so povsod zadaj. Tako je bilo primeroma tisti čas tudi pri nas. To je naš blagi rajnik živo čutil in prijel se je z malim krdelcem drugih jednako čutečih rodoljubov dela, in glejte, to delo, katero so ti začeli in za njimi drugi nadaljevali, bilo je od Boga blagoslovljeno in uspešno. Jezik naš se je olikal in stopa danes pogumno v vrsto drugih izobraženih jezikov. Imamo danes svoj jezik v šolah, ne samo v ljudskih, tudi na gimnazijah; pišejo ga v cesarskih in deželnih pisarnicah, govorita ga kmet in gospod in pišejo se vsakovrstne bukve v njem, učene in priproste. Zdaj nam ni več treba tujcev v naše službe in taki, ki ne znajo našega jezika, pri nas večinoma več za rabo neso. Tako so zdaj domače službe za domačine in ker gredo slovenska pisma in slovenski spisi tudi do višjih oblastev v Gradec in na Dunaj, morajo gotovo število naših ljudi tudi tjakaj v službo poklicati. Zdaj je mogoče tudi našim priprostim ljudem, ki ne znajo tujih jezikov, iz slovenske knjige naučiti se vsega, kar za svoj stan potrebujejo, da si /boljšajo svoje gospodarstvo ter umnožijo svoje pridelke in svoje prihodke.

Vidite, tako pomeni izobraženje našega jezika za nas tudi več kruha in boljšega kruha. In komu imamo zahvaliti to ugodno premembo, ta lepi napredek? Možem, kakor je bil naš blagi rajnik, ki si je za ta napredek sam trudil, pa tudi drugim dajal vzgled in spodbudo. Ali ne bomo takim možem hvaležni? Ali bi ne bilo naravnost grdo, ko bi mi take svoje dobrotnike pozabili? Bog nas varuj take nehvaležnosti. Temveč hvalimo najprej Boga, da je take može mej nami obudil, pa častimo tudi s hvaležnim srcem njih spomin. Zato je pisateljsko društvo v Ljubljani tudi za našega blagega rajnika omislilo spominsko ploščo, ki se je vzdala v njegovo rojstno hišo, in mi jo hočemo zdaj, ko smo opravili božjo službo, slovesno odkriti. Ona naj bo pripovedovala domačim in tujim, da se je tukaj rodil mož, čegar celo življenje je bilo uzorno, svetli vzgled prave ljubezni do bližnjega in do naroda svojega

Najboljši, najtrajnejši spomin pa mu bodi v srcu slovenskega naroda. Tu se mu ohrani hvaležnost in spoštovanje, dokler se bo glasil njemu toliko mili slovenski jezik na zemlji. In kakor danes tukaj, tako naj se krepko razlega od veka do veka klic: Matevža Ravnikarja škofa spomin naj živi! Njegovemu imenu večna čast in večna slava! (Dalje prih.)

(SLOVENSKI NAROD, Ljubljana, v četrtek 17. julija 1890) **Ravnikarjeva slavnost na Vačah.**

Ravnikarjeva slavnost na Vačah.

(Dalje in konec.) Po g. Svetca vrlem govoru zadoneli so trikratni oduševljeni slavaklici, „Slavci“, Litijski in Šmartinski pevci pa so zapeli krasni zbor „Svoji k svojim“, za njim pa Zagorci in Št. Lambertčani „Sokolsko“. Na to pa se je vršil z godbo in Litijskimi gasilci na čelu spreved vseh društev in gostov po trgu pred rojstveno hišo Ravnikarjevo, kjer bo pevci zapeli zbor „Spevajte Bogu“ potem pa je na oder stopil dr. Vošnjak in v svojem krepkem govoru omenjal zaslug Ravnikarjevih, razložil tega dneva pomen in potem razkril spominsko ploščo, ki bode oznanjevala, da se je tu porodil jeden prvih velmož slovenskih, oče slovenski prozi, velik dobrotnik naroda, kateremu naj torej vsi prisotni zakličejo trikrat: Slava !

Zadoneli so trikratni slavaklici pevci pa so zapeli dva zbora, na kar je zopet bil spreved na trg nazaj. — Rojstvena hiša Ravnikarjeva št. 30, po domače Gašperetova je jednonadstropno poslopje, spominska plošča na levi strani nad uhodom ima nastopni napis:

V tej hiši bil je porojen dne 20. septembra 1776.

slavni pisatelj slovenski,

MATEVŽ RAVNIKAR,

prvi škof Tržaško-Koperski.

Pisateljsko društvo, dne 13. julija 1890.

Skupnega obeda za vse goste ni bilo, ker nedostaje prikladnega prostora. Vender se je „gros“ gostov zbral v jedni gostilni, kjer je bilo tudi par napitnic. Poleg dr. Vošnjakove napitnice „Zagorskemu Sokolu“ in zdravice Drag. Hribarja, zabeležiti nam je govora g. staroste Medveda, ki nam je pripovedoval, kako se vse zanima za „Zagorskega Sokola“, ki šteje že nad 80 udov. To zanimanje pokazalo se je dejanski baš v nedeljo, ko se je „Zagorskemu Sokolu“, idočemu na Vače v Mlišah pri

Janežič i poklonil krasen šopek in bi ga bili tudi na drugih krajih pozdravljali, da ni bilo vreme tako slabo.

Ob 2. uri popoldne začeli so se razhajati gostje, mej katerimi so bili razven že omenjenih tudi gostje in deputacije akademičnega društva „Slovenije“, dalje z Vrhnike, Št. Vida nad Ljubljano, s Save in Radeč. V Litiji v gostilni „Pri pošti“ sešli smo se zopet Ljubljančani ter v družbi z Litijani in družimi gosti radovali se v prosti zabavi. Na večer priredili so „Ljubljanskega Sokola“ predtelovadci na trgu v Litiji javno telovadbo, ki je vzbudila veliko in zaslužene pohvale, pevci pa so pred g. Svetca stanovanjem zapeli.

Tako se je vršila in završila ta slavnost, za katero bodi vsem, ki so kaj pripomogli, posebno pa lokalnemu odboru na Vačah in Vačanom sploh, izrečena najtopleja zahvala.

Došli so nastopni telegrami:

Celje. — Slavljeneč bodi nam porok, da vsak stan sme in mora delovati za lepšo prihodnjost domovine. Večen mu spomin! Slava častilcem! Dr. Hrašovec.

Vrhnika. — Slava slavljencu, slavnemu stebru slovenskega slovstva! Vrhniški dijaki.

Vrhnika. — Zbranim častilcem Ravnikarjevim Slava ! in Živeli! Čitalnica Vrhniška.

Vrhnika. — Spominu Ravnikarjevemu Slava! Živeli častilci njegovi!
Ivan Tomič, Jurca, Ignacij Tomšič, Pfajfar, Kunstelj, Jelovšek.

Kranjskagora. — Živeli častilci slavnega slovenskega pisatelja!
Aleksander in Ana Hudovernik,
Pušavec, Hudovernik, Bregar.

Kostanjevica. —
Iz naroda, do naroda je tvoje geslo bilo!
Za narod, njegovo prosveto ti vneto bilo je srce?
Zato Te tudi verno naše ljudstvo bo častilo,
Dokler Slovenec bo nosil častno svoje ime!
Spomin nesmrtni Tebi, preslavni vladika,
Naroda ti našega ponos in dika!
Bralno društvo Kostanjeviško.

Gradec. — Slava Ravnikarju in njegovim častilcem! „Triglav.“

Trst. — Slava uzornemu vladiki, katerega zasluge za slovenski jezik bode v večnem spominu nosil slovenski narod. Živeli njegovi slavitelji !
Slovenska čitalnica.

Hetzendorf. — Večna slava Ravnikarju, naše proze očetu! Slava zbranim častilcem! Iz slovenskega kluba
Ivan Navratil,
predsednik.

Borovnica. — Živel spomin narodnega vladike in prvoboritelja! Živeli častilci!

Bralno društvo.

Ljubljana. — Pozdrav Ravnikarjevim slaviteljem ! „Matica Slovenska."

Dunaj. — Na poti iz Krakova kličem: Slava Ravnikarju rodoljubu in dragemu učitelju. Slava vsem njegovim častilcem, slava narodnim mojim sokrajanom Vačanom! Celestin.

Gradec. — Živeli častilci Ravnikarjevi!

Rome.

Krško. — Očetu slovenske proze večna slava! Bralno društvo.

Krško. — Dobrotniku slovenske mladine nepozabna hvaležnost. „Učiteljska zveza".